

Анжела Гаврилюк

З ІМЕНЕМ ІВАНА ОГІЄНКА

15 квітня у Брусилівському районному Будинку культури було нагороджено лауреатів премії Івана Огієнка». Ось уже шістнадцятий рік поспіль цією премією відзначають кращих українських діячів культури, науки, мистецтва та інших галузей. Цього року лауреатами стали письменники Михайло Пасічник та Мар'ян Красуцький у галузі літератури, народний артист України, хореограф Рафаїл Малиновський у галузі мистецтва. У номінації «Освіта» премії був удостоєний художник-графік Віталій Мітченко. Кращим науковцем став письменник, професор Володимир Поліщук, а громадським, політичним та духовним діячем — актор театру і кіно, народний артист України Ярослав Гаврилюк.

... До сліз щиро звучить пісня «Брусилівська земля», якою розпочинається свято нагородження, лунають гучні оплески у наполовину заповненім залі, що стало підтвердженням слів одного з лауреатів премії ім. Івана Огієнка Рафаїла Малиновського: «Немає в нас тої величі, з якою належить пошановувати своїх великих земляків».

Першим до виступу на сцену було запрошено голову Комітету у справах премії ім. Івана Огієнка, народного депутата України, лауреата Шевченківської премії Павла Мовчана, який зачитав ухвалу «Про присудження премії ім. Івана Огієнка». У своїй промові він із неприхованою гордістю згадав величезний і ще не до кінця визнаний та не оцінений належними чином внесок нашого славетного земляка у розвиток української культури та державності. «У великих працях геіяна нашої нації Івана Огієнка, — зазначив Павло Мовчан, — є одна ключова сентенція: все, що залишає людина по собі на цій землі, що здобуває вона у царині своєї діяльності, усе відображається в книгах. Єдиний напутник людини — це книга». Він також у своєму виступі подякував тим людям, які організують щороку урочисті вручення премії, місцевій владі, що в такий нелегкий для України час не забуває й про духовне.

Почесну місію нагородження лауреатів було доручено заступнику голови Житомирської облдержадміністрації Віктору Балорку, голові Брусилівської райдержадміністрації Василю Шпаковичу, письменникові, очільнику районного осередку Всеукраїнського товариства І. Огієнка Василю Сташуку, голові Брусилівської районної ради Володимирі Габенцю та начальнику управління культури і туризму обласної держадміністрації Юрію Градовському. І представники влади, і Лауреати премії, і просто гості свята — усі мали змогу сказати своє слово, і ніхто не зневажив таку нагоду. Свій вірш зачитав лауреат премії в галузі літератури Михайло Пасічник, а Лариса Бойко під гітару виконала пісню його авторства.

Пророчим поглядом спостерігав Митрополит Іларіон за всіма присутніми, і здавалося, що ледь помітна усмішка вимальовується на його портреті. Таки ж не даремно ніс він «люті муки за свій народ, за рідний край».

— А чия це була ідея, заснувати, премію? — запитує під час свого виступу народний артист України, лауреат премії Рафаїл Малиновський.

— Опанасюка... — лунає із зали.

І справді, саме письменник Олексій Опанасюк став ініціатором заснування премії у такому, здається, близькому 1995 році. «Запалили в ньому цю ідею земляки, — ділиться думками лауреат премії ім. Івана Огієнка Василь Сгашук, — адже він сам із Брусилівщини». Велику роль зіграла у цій справі й Євгенія Сохацька, голова Всеукраїнського товариства Івана Огієнка, професор Кам'янець-Подільського університету, який заснував у свій час наш славетний земляк.

Прибув на свято і відомий огієнкознавець, професор, один з перших лауреатів Огієнківської премії Микола Тимошик, який є частим і завжди бажаним гостем нашого краю. Він з особливим наголосом розповів, як розвивається справа із вивчення спадщини Митрополита Іларіона, адже саме Микола Степанович відіграв чи не найважливішу роль у поверненні імені Івана Огієнка на Батьківщину.

Завершив урочисту церемонію нагородження лауреатів премії ім. І. Огієнка своїми енергійними виступами фольклорний ансамбль національного обряду «Родослав», складалося враження, що талантам цього колективу немає меж. Вони проймали до самого серця ліричними піснями, запалювали енергійними танцями, веселими цікавими театральними постановками, і усе це відбувалося у такій піднесеній атмосфері, що аж дух захоплювало. Тож не дивно, що зала аплодувала їм стоячи.

Зі щасливими усмішками на обличчі та з Огієнком у душі виходили всі учасники та гості свята із приміщення Будинку культури. І в кожного в серці голосом Митрополита лунало сокровенне «Бережімо усе своє рідне...».

*(газ. «Відродження». — № 15 (4985). —
22 квітня 2011 р.)*